

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Václava Trajera ve věci

žalobce: **Domovy sociálních služeb Háj a Nová Ves, příspěvková organizace,**
IČO 63787911, sídlem Kubátova 269, Háj u Duchcova,

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** sídlem Na Poříčním právu 1,
Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2015/23787-223/1,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2015/23787-223/1, se pro **vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2015/23787-223/1, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) ze dne 13. 3. 2015, č. j. MPSV-UP/15058/15/UL, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce spáchal správní delikty podle ustanovení § 107 odst. 2 písm. d), e), f), g) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), **spočívající v tom, že neuzavřel s osobou**
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

smlouvu o poskytnutí sociální služby podle § 88 písm. i) zákona o sociálních službách, použil opatření omezující pohyb osob v rozporu s § 89 odst. 1 až 3 zákona o sociálních službách, nepodal informaci o použití opatření omezujících pohyb osob podle § 89 odst. 5 zákona o sociálních službách, nevedl evidenci podle § 89 odst. 6 zákona o sociálních službách, za což mu byla uložena pokuta ve výši 47 000 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce uvedl, že i když vyčerpal všechny řádné opravné prostředky, nebyly nikdy připuštěny žádné důkazy na podporu jeho tvrzení. Na základě inspekční zprávy úřadu práce ze dne 16. 4. 2014 uložil správní orgán za jednotlivá pochybení určité výše pokut a stanovil povinnost zaplatit celý součet stanovených pokut. Následně odvolací orgán vrátil věc k novému projednání s tím, že nelze sčítat sankce u jednotlivých správních deliktů. Žalobci byla v rámci nového správního řízení uložena opět pokuta ve stejné výši 47 000 Kč. V odůvodnění tohoto rozhodnutí nebyla nově stanovená výše pokuty dostatečně zdůvodněna, což činí toto rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobce nebyl vůbec seznámen s novými podklady rozhodnutí, zvláště s těmi, které vedly správní orgán k tomu, aby změnil původní výši pokuty tak, aby celková částka odpovídala pokutě uložené v původním rozhodnutí. Žalovaný se vůbec nezabýval zodpovědně odvoláním žalobce ze dne 25. 3. 2015, který znovu a naposledy doložil pro svá tvrzení důkazy uvedené v příloze č. 1-38. S ohledem na zrušující rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2015 měl úřad práce věc znovu projednat. Takto ovšem úřad práce nepostupoval a pouze opsal původní rozhodnutí s doplněním jmen klientů. Rozhodnutí úřadu práce ze dne 13. 3. 2015 vydal nepřislušný správní orgán, neboť dle novely zákona o sociálních službách účinné od 1. 1. 2015 tato pravomoc přešla na žalovaného. Vůbec nebylo přihlédnuto k tomu, že žalobce nemohl v žádném stádiu správního řízení od 30. 4. 2013 předložit pro svá tvrzení listinné důkazy, které byly až do konečného rozhodnutí úředními osobami odmítány s tím, že nebyly předloženy při provádění inspekce ve dnech 16. 4. – 18. 4. 2013. Úřední osoby úřadu práce se tak opíraly pouze o inspekční zprávu jako o hlavní důkazní materiál. Současně byly odmítnuty veškeré žalobcovy námitky podjatosti úředních osob, které se podílely na správním řízení. Na podaný rozklad proti rozhodnutí žalovaného o nepodjatosti ze dne 2. 6. 2014 žalobce dodnes neobdržel žádnou odpověď.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a zrekapituloval dosavadní průběh řízení. K námitce ohledně způsobu uložení pokuty uvedl, že vycházel z absorpční zásady a uložil úřadu práce zohlednit skutečnost, že se žalobce současně dopustil vedle nejprísněji postižitelného správního deliktu podle § 107 odst. 2 písm. e) zákona o sociálních službách dalších tří správních deliktů. Vzhledem k tomu, že za nejprísněji postižitelný delikt lze uložit pokutu až do výše 250 000 Kč a úřad práce uložil pokutu ve výši 47 000 Kč, nedošlo k porušení této zásady. Pro uložení pokuty v druhém rozhodnutí úřadu práce nebylo třeba provádět další dokazování, neboť žalovaným bylo pouze uloženo odstranit nedostatek ve způsobu uložení pokuty. K námitce nepřislušnosti úřadu práce poukázal žalovaný na čl. II bod 2 přechodných ustanovení zákona o sociálních službách, podle kterého je i nadále příslušný úřad práce. Co se týká výhrad žalobce k inspekci provedené ve dnech 16. 4. – 18. 4. 2013, měl žalovaný za to, že minimálně s ohledem na lhůty je žaloba proti inspekčnímu protokolu nepřipustná.
4. V replice žalobce konstatoval, že postrádá logické zdůvodnění žalovaného, z jakých důvodů nebyl připuštěn ani jeden důkaz žalobce nabízený v každé fázi správního řízení. Žalobce měl za to, že nebyl dodržen postup podle § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nebyl seznámen s novými podklady.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

6. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
 7. Úřad práce provedl u žalobce ve dnech 16. 4. 2013 až 18. 4. 2013 kontrolu podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (dále jen „zákon o státní kontrole“), a zákona o sociálních službách, zaměřenou na cíle a způsoby poskytování sociálních služeb, ochranu práv osob, jednání se zájemcem o sociální službu, smlouvy o poskytování sociální služby, individuální plánování průběhu sociální služby a hodnocení procesu poskytování sociální služby, stížností na kvalitu nebo způsob poskytování sociální služby, návaznost poskytované sociální služby na další dostupné zdroje a zvyšování kvality sociální služby. O inspekci byla vyhotovena dne 26. 4. 2013 inspekční zpráva, kterou zástupce žalobce převzal dne 30. 4. 2013. Úřad práce vydal dne 16. 4. 2014 rozhodnutí, kterým žalobci udělil pokuty za spáchání správních deliktů podle § 107 odst. 2 písm. e), f), g) zákona o sociálních službách v celkové výši 47 000 Kč a žalobci byla uložena povinnost nahradit náklady řízení. K odvolání žalobce ze dne 5. 5. 2014 bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 1. 2015 napadené rozhodnutí úřadu práce ze dne 16. 4. 2014 zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Žalovaný argumenty uvedené v odvolání neshledal důvodnými, avšak shledal nezákonnost, neboť ve výrocích rozhodnutí úřadu práce chybělo skutkové vymezení podstat, pro které byla žalobci uložena pokuta, neboť ve výroku byla uvedena pouze právní kvalifikace. Dále shledal pochybení v nepoužití absorpční zásady spočívající v tom, že za více správních deliktů projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na správní delikt nejpřísněji postižitelný. Úřad práce vydal dne 13. 3. 2015 nové rozhodnutí, ve kterém se řídil pokyny žalovaného, uložil pokutu za správní delikt podle § 107 odst. 2 písm. e) zákona o sociálních službách ve výši 47 000 Kč a setrval na svých původních stanoviscích, která mimo jiné spočívala v tom, že důkazy předložené dodatečně po realizované inspekci nemůže připustit (str. 10, 16, 22). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opět obsáhlé odvolání ze dne 25. 3. 2015 s 38 přílohami. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl mimo jiné s odůvodněním, že naplněním skutkových podstat jednotlivých deliktů se již zabýval ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 5. 1. 2015, a proto se k nim nebude vyjadřovat.
 8. Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
 9. Nejprve se soud zabýval procesními námitkami žalobce, neboť pouze řádný proces může vést ke správnému hmotněprávnímu výsledku.
 10. Žalobce namítl, že o jeho námitce podjatosti nebylo řádně rozhodnuto žalovaným, neboť dodnes neobdržel žádnou odpověď. Ze správního spisu však soud zjistil, že o námitce podjatosti žalobce bylo rozhodnuto usnesením úřadu práce ze dne 3. 4. 2014 tak, že námitka byla zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný tak, že rozhodnutím ze dne 20. 5. 2014 odvolání zamítl. Toto rozhodnutí bylo do datové schránky žalobce doručeno dne 22. 5. 2014. Proti tomuto rozhodnutí není přípustné další odvolání. Soud konstatuje, že tato námitka je nedůvodná.
 11. Další procesní námitka spočívá v neseznámení žalobce s novými podklady pro rozhodnutí, zvláště s těmi, které vedly ke změně výše pokuty.
 12. Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k podkladům rozhodnutí vzdal.

13. Soud uvádí, že smyslem tohoto ustanovení je poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán v řízení nashromáždil. Předpokladem jeho užití je to, že spisový materiál byl dále doplněn o další podklady rozhodnutí, které jsou účastníkovi řízení neznámé. Tento názor potvrzuje ostatně jak doktrína, tak judikatura.
14. V komentáři autorů Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. vyd. 4. Praha: C. H. Beck, 2013. ISBN 978-80-7400-484-1, je k ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu konstatováno: „V odstavci 3 je upraveno právo účastníka, aby se před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Toto ustanovení promítá do správního řádu procesní právo zakotvené i v Listině základních práv a svobod, konkrétně v čl. 38 odst. 2, který mimo jiné stanoví, že každý má právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Podle § 36 odst. 3 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí správní orgán před vydáním rozhodnutí ve věci dát účastníkům možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Správní orgán tak učiní tím, že účastníky vyřve, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili, a stanoví jim k tomu přiměřenou lhůtu. Účastníci mohou současně se svým vyjádřením navrhnout další důkazy nebo učinit jiné návrhy podle § 36 odst. 1. Doplní-li správní orgán na základě těchto návrhů řízení, je zřejmé, že musí před vydáním rozhodnutí opět účastníkům umožnit vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.“
15. Soud dále vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 58/2000, v němž je ve vztahu k právu účastníka vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k jeho podkladům uvedeno: „Zásadám spravedlivého procesu, jak vyplývají z Listiny (čl. 36 odst. 1), je nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem v řízení před správním orgánem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen ke provedeným důkazům a k věci samé, ale také navrhnout důkazy, jejichž provedení pro prokázání svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost správního orgánu nejen o vnesených návrzích rozhodnout, ale také – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl.“ Obdobný názor vyjádřil též Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243.
16. Optikou shora uvedených východisek musí soud konstatovat, že po zrušujícím rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2015 do vydání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 19. 6. 2015 nebyl správní spis doplňován o podklady žalobci neznámé. Úřad práce ve svém novém rozhodnutí ze dne 13. 3. 2015 pouze právně přehodnocoval dosud zjištěný skutkový stav a vyvodil k němu závěr o nutnosti ponechání pokuty ve stejné výši, obdobně učinil žalovaný, a proto soud konstatuje, že nedošlo k porušení práva žalobce na seznámení se podklady rozhodnutí, a žalobní námitka je proto nedůvodná.
17. Další procesní námitkou byla nepřislušnost úřadu práce z důvodu novelizace zákona o sociálních službách zákonem č. 254/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 73/2011 Sb., o Úřadu práce České republiky a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kterým došlo ke změně příslušnosti při provádění inspekce z úřadu práce na žalovaného od 1. 1. 2015. Soud stejně jako žalovaný poukazuje na čl. II odst. 2 zákona č. 254/2014 Sb., který uvádí, že řízení o správních deliktech podle § 107 odst. 2 písm. b) až g), j), m), o) a p) zákona č. 108/2006 Sb., ve znění účinném přede dnem 1. ledna 2015, zjištěných při výkonu inspekce poskytování sociálních služeb, zahájená a pravomocně neskončená před tímto dnem se dokončí podle zákona č. 108/2006 Sb., ve znění účinném přede dnem 1. ledna 2015. Uvedené ustanovení dopadá i na projednávanou věc, neboť řízení bylo zahájeno oznámením o zahájení správního řízení ze dne 24. 3. 2014 a skončilo až dne 30. 6. 2015, kdy nabylo právní moci žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Úřad práce tedy byl ve věci příslušným správním orgánem.
18. Dále žalobce namítal, že mu nebylo umožněno předložit důkazy na podporu svých tvrzení a těmito důkazy se správní orgány nezabývaly. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Ze správního spisu vyplývá, že po seznámení se s inspekční zprávou začal být žalobce aktivní a snažil se obsáhlými tvrzeními i předkládanými doklady zpochybnit její závěry, např. i podáním námitek proti této inspekční zprávě. Svá tvrzení a s tím spojené doklady žalobce opakovaně připojoval jako součást svých opravných prostředků. Stanovisko úřadu práce v tomto směru bylo jednoznačné v tom, že žalobce měl možnost doklady předkládat v průběhu inspekce a později předložené doklady nemohou být připuštěny.
20. Již v odvolání ze dne 5. 5. 2014 proti prvnímu rozhodnutí úřadu práce ze dne 16. 4. 2014 žalobce namítal, že mimo jiné předkládal již v roce 2013 důkazy, kterými se nikdo nezabýval, namítal závady v průběhu inspekce, neboť nebyly zohledněny změny v interních předpisech a směrnících, v průběhu kontroly nebyl v inspekční zprávě uvedený žadatel odmítnut ani přijat, neboť řízení dosud nebylo skončeno, dožadoval se předložení písemného vyhotovení rozhovorů se zaměstnanci, jejich obsah zpochybňoval mimo jiné i písemným vyjádřením těchto zaměstnanců, dále obsáhle odůvodňoval a podpíral doklady svůj postup ohledně volby opatření omezujících pohyb osob, dále konkrétně rozebíral případy, kdy mělo podle něj dojít ke splnění povinnosti podání informace zákonnému zástupci o použití opatření omezujících pohyb osob a přiložil k odvolání celkem 32 příloh.
21. Soud konstatuje, že není-li z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč správní orgán nepovažoval za důvodnou právní argumentaci uvedenou v odvolání a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ odvolání. Správní orgán musí uvést, v čem konkrétně nesprávnost argumentace účastníka řízení spočívá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, www.nssoud.cz).
22. Vyjde-li správní úřad při rozhodování o sankci za správní delikt pouze z protokolu o kontrole pořízeného podle zákona o státní kontrole, aniž by se v následném správním řízení o uložení sankce jakkoli vypořádal s důkazními návrhy účastníka řízení v tomto řízení učiněnými, které mají vyvrátit či jinak interpretovat kontrolní zjištění, je výsledné rozhodnutí zpravidla nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80, www.nssoud.cz).
23. Právě uvedené kritérium přezkoumatelnosti napadené rozhodnutí žalovaného ani jemu předcházející rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2015 nenaplnují. Žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 5. 1. 2015 konkrétně na navržené důkazy nijak nereagoval, pouze poukázal na doklady předložené žalobcem při inspekci a v některých případech i na rozhovory se zaměstnanci během inspekce a blíže se k argumentům žalobce nevyjádřil a nevyjádřil se dokonce ani k tomu, zda sdílí náhled úřadu práce spočívající v nepřípustnosti předložených důkazů. V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 19. 6. 2015 pak na rozhodnutí ze dne 5. 1. 2015 žalovaný pouze odkázal, aniž by se obsáhlým odvoláním, které navíc obsahovalo další přílohy, vůbec v rozsahu spáchání správních deliktů zabýval. V tomto postupu sledává soud důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
24. Ke stěžejní myšlence vyjádřené v rozhodnutích úřadu práce o nepřípustnosti důkazů předložených po inspekční kontrole soud poukazuje na setrvalou judikaturu správních soudů. Podle ní protokol o kontrole není důkazem неотředitelným, ale jeho závěry mohou být zpochybněny důkazy následně provedenými ve správním řízení nebo navrženými účastníkem řízení (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7 A 59/99-45; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24, www.nssoud.cz). Správní orgán nemůže odmítnout takové důkazy provést například jen proto, že kontrolovaná osoba nepodala proti kontrolním zjištěním včas námítky a ponechala si svou procesní obranu až do samotného správního řízení (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 8. 1993, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6 A 82/93-21; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, www.nssoud.cz).

25. Jelikož se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádným způsobem nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, přistoupil soud ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vadu řízení podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V rámci dalšího řízení žalovaný při vázanosti právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. ve věci znovu rozhodne a své rozhodnutí řádně a úplně odůvodní, tedy řádně vypořádá všechny odvolací námitky žalobce, s uvedením náležitých skutkových a právních úvah, které jej k jeho závěrům vedly.
26. V důsledku zrušení žalobou napadeného rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 s. ř. s. pro procesní vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud nepřikročil k přezkumu námitek žalobce, které se týkaly zjištěného skutkového stavu, neboť by to bylo předčasné.
27. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, proto soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do 30 dnů od právní moci rozsudku žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3000 Kč, jež činí zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 16. ledna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.